

Η Τάξη του '82

Τόνια Κυριφίδη

εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερη**

Περιεχόμενα

ΚΕΦ. 1	<i>Εννέα προσκλήσεις</i>	11
ΚΕΦ. 2	<i>Οι προετοιμασίες</i>	79
ΚΕΦ. 3	<i>Η άφιξη</i>	107
ΚΕΦ. 4	<i>Ελένη</i>	142
ΚΕΦ. 5	<i>Φωτεινή</i>	179
ΚΕΦ. 6	<i>Ένας απρόσκλητος επισκέπτης</i>	211
ΚΕΦ. 7	<i>Πρωινό ξύπνημα</i>	238
ΚΕΦ. 8	<i>Παραλία Δήλησου</i>	258
ΚΕΦ. 9	<i>Βαρβάρα</i>	270
ΚΕΦ. 10	<i>Στέλλα</i>	295
ΚΕΦ. 11	<i>Γεωργία</i>	324
ΚΕΦ. 12	<i>Χριστίνα</i>	360
ΚΕΦ. 13	<i>Ζωή</i>	384
ΚΕΦ. 14	<i>Ξημέρωμα Πρωτομαγιάς</i>	429
ΚΕΦ. 15	<i>Ευρυδίκη</i>	456
ΚΕΦ. 16	<i>Δήμητρα</i>	524
ΚΕΦ. 17	<i>Η επιστροφή</i>	547
ΚΕΦ. 18	<i>9 Δεκεμβρίου, ημέρα Σάββατο</i>	561

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Εννέα προσκλήσεις

Η Άννα έφαξε μέσα στην τσάντα της το ημερολόγιο που κουβαλούσε πάντα μαζί της. Το άνοιξε και φυλλομέτρησε τις σελίδες αναζητώντας τον μήνα Μάιο.

Ωραία! Η Πρωτομαγιά πέφτει Δευτέρα. Θα πρέπει να ενημερώσω εγκαίρως τα κορίτσια για να δουν το πρόγραμμά τους. Αν τα καταφέρουν, θα είναι ένα εξαιρετικό τριήμερο! σκέφτηκε χαρούμενη.

Η Άννα Σωτηρίου, γεννημένη στα μέσα της δεκαετίας του '60, αποφοίτησε το 1982 από το 3^ο Λύκειο Θηλέων Πειραιά. Εδώ και καμιά δεκαριά χρόνια, κάθε Πρωτομαγιά, συμμετείχε μαζί με παλιές συμμαθήτριες στη γνωστή ετήσια επανένωση της τάξης τους. Όταν πρωτοξεκίνησαν οι συναντήσεις αυτές, συγκεντρώνονταν περίπου είκοσι πέντε γυναίκες. Με τα χρόνια όμως ο αριθμός αυτός άρχισε να μειώνεται αισθητά, μέχρι που στην περσινή επανένωσή τους, εμφανίστηκαν μόνο εννέα. Καμιά

τους δεν ήθελε να πιστέψει πως θα έρθει κάποια στιγμή που η συνήθειά τους αυτή θα φθαρεί από τον χρόνο και θα σταματήσει. Τα τελευταία δέκα χρόνια, η ημέρα αυτή σηματοδοτούσε την περασμένη αλλά όχι ξεχασμένη νιότη τους... Όλες ήθελαν να θυμούνται τις ξέγνοιαστες ημέρες των νεανικών τους χρόνων. Τότε που ανέμελες κι ανυποφίαστες ξεκινούσαν το μεγάλο ταξίδι της ζωής τους, από την ενηλικίωση μέχρι και σήμερα, στα πενήντα δύο τους, συγκεντρώνοντας εμπειρίες και ευχάριστες ή δυσάρεστες αναμνήσεις...

Πήρε το κινητό της και σχημάτισε το νούμερο της Ελένης, της πιο κολλητής της συμμαθήτριας, από τα σχολικά ακόμη χρόνια.

«Πού σε βρίσκω; Στη δουλειά; Λοιπόν, τι λες για την Πρωτομαγιά; Να κανονίσουμε και με τις άλλες για τα Στύρα;» τη ρώτησε με φανερό ενθουσιασμό.

Η Ελένη την άκουγε, προσπαθώντας να κάνει τους συνειρμούς στο μυαλό της, σχετικά με την πρόταση της φίλης της. Όντως, δεν ήταν καθόλου κακή ιδέα.

«Έχεις μιλήσει με καμία άλλη;» ρώτησε στο τέλος.

«Όχι! Εσένα πήρα πρώτη για να μου πεις αν είναι καλή ιδέα. Βέβαια, ξέρω πως δεν θα είναι εύκολο να παρευρεθούν όλες και, για να είμαι ειλικρινής, δεν θα είχα και πού να τις κοιμίσω. Αλλά αν μαζευτούμε καμιά δεκαριά γυναίκες σαν και πέρσι, θεωρώ πως μπορούμε να βολευτούμε. Το σπίτι

είναι μεγάλο και από κρεβάτια άλλο τίποτα... Μένει να αρχίσω τα τηλεφωνήματα για να δω ποιες θα καταφέρω να πείσω...»

«Θέλεις να επικοινωνήσω κι εγώ με καμία; Μπορώ να τηλεφωνήσω στη Φωτεινή και στη Γεωργία. Αν έρθει η μία, είμαι σίγουρη πως θα ακολουθήσει και η άλλη» πρότεινε η Ελένη, ξέροντας πως έπρεπε κι εκείνη να βοηθήσει σε αυτό το σχετικά τολμηρό εγχείρημα. Για κάποια μάλιστα από τα κορίτσια θα ήταν η πρώτη φορά που θα έφευγαν μόνες τους μακριά από τις οικογένειές τους. Ήταν λοιπόν μία αρκετά επαναστατική ιδέα... Αλλά άξιζε τον κόπο να προσπαθήσουν να την υλοποιήσουν. Η Ελένη, σκαλίζοντας τις μνήμες της, συνειδητοποίησε πως η προηγούμενη φορά που είχαν μείνει όλες μαζί μακριά από τα σπίτια τους, ήταν στην πενθήμερη εκδρομή της Τρίτης Λυκείου, όταν είχαν πάει στην Κέρκυρα.

Τι ταξίδι κι εκείνο! σκέφτηκε χαμογελώντας. Ό,τι δεν είχαμε κάνει στα τρία χρόνια του Λυκείου, τα κάναμε μαζεμένα σε αυτή την εκδρομή, παρ' όλη την αυστηρή επιτήρηση από τους καθηγητές που μας συνόδευαν... Ωραία ήταν όμως! Αυτά μένουν στο τέλος... Μετά την πενθήμερη, το χάος! Ήρθαν και οι Πανελλήνιες... που αποδείχθηκαν ολέθριες για τις περισσότερες από εμάς... Τι έμεινε λοιπόν να θυμόμαστε από τότε; Δύο ώρες, ξερές και μαραμμένες, σε μία καφετέρια! Τι να προλάβουμε να πρωτοπούμε; Τι να πρωτοθυμηθούμε; Αν, όμως, αν... καταφέρουμε να

πείσουμε κάποιες από αυτές, ίσως βρούμε τον χρόνο για περισσότερες εξομολογήσεις... αναπολήσεις, περισσότερες «πιπεράτες» λεπτομέρειες, βρε αδερφέ! Το σίγουρο είναι πως θα περάσουμε... αν μη τι άλλο, διαφορετικά...

Από τις σκέψεις της την έβγαλε η φωνή της Άννας που της ανέθετε πλέον την επικοινωνία με τις δύο ξαδέρφες, τη Φωτεινή και τη Γεωργία. Τις υπόλοιπες θα τις αναλάμβανε η ίδια.

Η Ελένη, αμέσως μετά το σχολείο, γράφτηκε σε μία σχολή πατρωνίστ, μελετώντας σχέδιο μόδας και πατρόν, αφού δεν τα είχε πάει καθόλου καλά στις Πανελλήνιες. Η φοίτησή της στη σχολή διήρκησε δύο χρόνια και για καλή της τύχη, δεδομένου ότι ήταν πολύ καλή στο σχέδιο, η ίδια η σχολή τής βρήκε άμεσα δουλειά σε έναν Οίκο υψηλής ραπτικής. Ούτε και η ίδια δεν μπορούσε να πιστέψει ότι τα είχε καταφέρει τόσο γρήγορα. Έτσι, στα τέλη της δεκαετίας του '80 ήταν ήδη εξοικειωμένη με τον χώρο της μόδας, κατέχοντας τη θέση της μίας από τις δύο μοντελίστ του Οίκου, παίρνοντας μάλιστα έναν αρκετά ικανοποιητικό μισθό! Η τύχη της, όμως, την εγκατέλειψε κάπου στις αρχές του '90, όταν η επιχείρηση κήρυξε πτώχευση, αφήνοντας απλήρωτες –για πολλούς μήνες– όλες τις υπαλλήλους της. Η ίδια, εκείνη την εποχή, είχε ήδη χάσει περίπου τρία εκατομμύρια δραχμές από απλήρωτες

αποδοχές. Τα χρόνια που ακολούθησαν, δεν ήταν και τα πιο εύκολα, αφού στον χώρο αυτό υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός. Εντούτοις, μετά από αρκετό καιρό σε απραξία, κατάφερε να βρει δουλειά –και πάλι στο αντικείμενό της– σε μία ανερχόμενη βιοτεχνία γυναικείας ένδυσης. Εκεί μάλιστα γνώρισε και τον άνδρα της, τον Δημήτρη, που ήταν ένα από τα δύο αδέρφια που είχαν την επιχείρηση. Ο Δημήτρης ήταν ξαναπαντρεμένος και εκείνη την περίοδο έβγαινε το διαζύγιό του, μετά από μία μεγάλη διαμάχη για την επιμέλεια της δωδεκάχρονης τότε κόρης του. Η επεισοδιακή και πολύχρονη σχέση του Δημήτρη και της Ελένης είχε, ευτυχώς, αίσιο τέλος! Ένα χρόνο μετά τον θάνατο του πατέρα του Δημήτρη, το 1999, το ζευγάρι παντρεύτηκε, όταν και οι δύο είχαν μπει για τα καλά στη δεκαετία των τριάντα... Καθώς δεν είχαν άλλο χρόνο για χάσιμο, ιδιαίτερα η Ελένη, την επόμενη ακριβώς χρονιά απέκτησαν τον γιο τους, τον Άγγελο.

Η Φωτεινή και η Γεωργία ήταν πρώτες ξαδέρφες και συμμαθήτριες, φοιτώντας για έξι ολόκληρα χρόνια στο ίδιο σχολείο, καθ' όλη τη διάρκεια, δηλαδή, του Γυμνασίου και του Λυκείου. Μοιράζονταν μάλιστα και το ίδιο θρανίο. Οι σχέσεις τους ήταν πολύ στενές, μιας και ζούσαν στην ίδια γειτονιά. Από την εποχή που ξεκίνησαν οι συναντήσεις με τις υπόλοιπες συμμαθήτριες, συμμετείχαν και οι

δύο ανελλιπώς. Έτσι, αν δεχόταν η μία να παρευρεθεί στο τριήμερο της Πρωτομαγιάς, ήταν σχεδόν βέβαιο πως θα ακολουθούσε και η άλλη.

Η Φωτεινή, όταν ήταν είκοσι χρονών, παντρεύτηκε τον Παναγιώτη, τον πρώτο της έρωτα. Τα πρώτα χρόνια του γάμου ήταν αρκετά καλά και για τους δύο. Η Φωτεινή εργαζόταν αρκετά χρόνια σε ένα λογιστικό γραφείο και ο Παναγιώτης είχε ανοίξει μαζί με τον κουμπάρο τους μία καφετέρια στην περιοχή της Καστέλας. απέκτησαν δύο κορίτσια που τα σπούδασαν και στη συνέχεια τα πάντρεψαν, αποκτώντας δύο εγγόνια· ένα από κάθε κόρη. Ο Παναγιώτης όμως, όταν ακόμη οι κόρες του ήταν μικρές, άρχισε να έχει εξωσυζυγικές σχέσεις, τις οποίες δεν φρόντισε να κρατήσει μυστικές. Παράλληλα ξεκίνησαν και προβλήματα με τον τζόγο, γεγονός που δεν κατάφερε στο τέλος να ξεπεράσει το ζευγάρι.

Η Φωτεινή στην αρχή έδειξε ανοχή στις ερωτικές περιπέτειες του Παναγιώτη, για χάρη των παιδιών. Όμως το πρόβλημα με τον τζόγο δεν μπόρεσε ποτέ να το διαχειριστεί κι έτσι μετά από δεκαοκτώ χρόνια γάμου, είπε στον Παναγιώτη να φύγει από το σπίτι, ζητώντας διαζύγιο και κρατώντας –όπως ήταν και το αναμενόμενο– την επιμέλεια των κοριτσιών. Ωστόσο ο Παναγιώτης, μέχρι και την αποφοίτησή τους, συνέβαλε όσο μπορούσε στα έξοδά τους. Μόλις τα κορίτσια παντρεύτηκαν, η Φωτεινή χαλαρή κι ελεύθερη πια, βρήκε παρηγοριά και κατανόηση στην αγκαλιά του Άρη, ενός φυσιοθεραπευτή, ο

οποίος ήταν κι ο ίδιος χωρισμένος. Για γάμο βέβαια, ούτε κουβέντα. Μετά από τις δυσκολίες και τους απανωτούς σκοπέλους που αντιμετώπισαν στον έγγαμο βίο τους, δεν τόλμησαν να σκεφτούν την πιθανότητα να προχωρήσουν στο επόμενο βήμα...

Η ξαδέρφη της Φωτεινής, η Γεωργία, παντρεύτηκε τον Νίκο, έναν άνδρα αρκετά χρόνια νεότερό της. Παρ' όλη τη διαφορά ηλικίας, είχαν καταφέρει να βρουν τις νόρμες τους και ζούσαν μαζί αρμονικά για είκοσι δύο ολόκληρα χρόνια. Είχαν κι εκείνοι αποκτήσει δύο παιδιά, έναν γιο που σπούδαζε Εφαρμοσμένες Επιστήμες σε ένα Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο στην Ολλανδία και μία κόρη που είχε περάσει στο Τμήμα Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων. Η Γεωργία, από την εποχή που τελείωσε κάποιο γνωστό ΙΕΚ παραϊατρικών επαγγελματιών, εργαζόταν σε ένα φαρμακείο στο κέντρο του Πειραιά. Και ο Νίκος ήταν ένας ιδιαίτερα επιτυχημένος ασφαλιστικός σύμβουλος με ένα «δυνατό» χαρτοφυλάκιο. Η οικονομική επιφάνεια του ζευγαριού τους επέτρεπε να ζουν αξιοπρεπώς, σπουδάζοντας ταυτόχρονα και τα δυο τους παιδιά μακριά από το σπίτι τους.

Το κινητό της Φωτεινής χτύπησε αρκετές φορές μέχρι να αποφασίσει να απαντήσει, απορροφημένη από την πολλή δουλειά που είχε αυτό το διάστημα στο λογιστικό γραφείο όπου εργαζόταν. Ήταν

η εποχή που είχαν ξεκινήσει οι φορολογικές δηλώσεις των μισθωτών και των συνταξιούχων, γεγονός που την κρατούσε εγκλωβισμένη μπροστά από ένα κομπιούτερ από το πρωί έως αργά το βράδυ. Με μία νευρική κίνηση άρπαξε το κινητό της για να απαντήσει.

Να δεις που είναι πάλι ο Άρης. Και του έχω πει να μην τηλεφωνεί κάθε μία ώρα. Πότε επιτέλους θα τελειώσω; μονολόγησε μέσα από τα δόντια της.

«Παρακαλώ;» απάντησε, προσπαθώντας να ακουστεί ευγενική.

«Φωτεινή μου καλησπέρα. Η Ελένη είμαι. Είσαι καλά; Μήπως ενοχλώ; Είσαι ακόμη στο γραφείο;» ρώτησε μαγκωμένα η Ελένη, που γνώριζε τον φόρτο εργασίας της φίλης της.

«Πού αλλού να είμαι; Άσε με βρε κορίτσι. Έχω πήξει! Και να φανταστείς είμαστε ακόμη στην αρχή. Τον άλλο μήνα να δεις τι θα γίνει, αφού όλοι αφήνουν τις δηλώσεις τους την τελευταία στιγμή... Άσ' τα, τι να σου λέω τώρα; Εσείς πώς τα πάτε; Όλοι καλά στο σπίτι;»

«Δόξα τω Θεώ! Ακόμη είμαστε καλά. Ξέρεις... πήρα για να σε ρωτήσω αν θα παρευρεθείς στην ετήσια συνάντησή μας την Πρωτομαγιά; Δευτέρα πέφτει φέτος».

«Μα και βέβαια. Εξάλλου, εγώ προσωπικά, δεν έχω λείψει από καμία συνάντηση μέχρι τώρα. Πού λέτε να πάμε; Πάλι για ουζάκια;» ρώτησε χαρούμενη η Φωτεινή.